

jeg beklager, at De ikke anerkjende, at hvor store de andre Spørgsmaal faa ere, er Ordningen, den snarlige Ordning af vort Forsvar det mest paatrængende Spørgsmaal. Dersom de Bemærkninger, jeg har gjort ligeoverfor det ærede Udvalg, maatte kunne have bidraget til at rokke Dem ud af denne Sorgløshed, skal det kun være mig hjert, og da vil jeg være overbevist om, at det vil være muligt med den høit-ærede Minister, til hvem Hæren i disse Spørgsmaal angaaende dens Ordning ser hen med fuld Tillid, naar Udvalget vil vise Smøbekommen paa sin Side ligeoverfor en Mand, der paa saa mange Punkter har vist Smøbekommen mod Thinget, at bringe Noget ud af denne Sag, og jeg vil i saa Fald virkelig lykønske Dem begge; og jeg tror, at enhver Regering og enhver Rigsdag, der bringer os, om end kun et lille Skridt, frem til Ordningen af Landets Forsvar, har gjort sig fortjent af Fædrelandet; thi den har banet Veien og bidraget til, at vi kunne blive holdte udenfor de store Storme, som ville komme frem.

Formanden: Da der endnu er indtegnede 9 Talere, skal jeg afbryde Forhandlingerne her for at kunne sætte et nyt Møde til i Aften Kl. 7 $\frac{1}{2}$. Dagsordenen for dette Møde vil da være den samme som for næværende Møde, nemlig:

1) Fortsættelse af første Behandling af:

Forslag til Lov om Hærens Ordning.

2) Første Behandling af:

Forslag til Lov om Lønninger m. v. ved Hæren.

3) Første Behandling af:

Forslag til Lov om Søværnets Ordning.

4) Første Behandling af:

Forslag til Lov om Lønninger m. v. ved Søværnet.

Mødet hævet Kl. 5, 10.

Syv og fyrgetyvende Møde.

Torsdagen den 12te December Kl. 7 $\frac{1}{2}$, Aften.

Forhandlingsprotokollen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Den første Sag paa Dagsordenen var: Fortsættelse af første Behandling af „Forslag til Lov om Hærens Ordning.“

Sørensen: Det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 1ste Valgfreds (Thomsen) udtalte, at den levende Kraft var vort Forsvars vigtigste Moment, og dette er en Sandhed, hvorom vist Alle ere enige; thi hvor nødvendigt endog saa Materiellet er, maa dog Alle være enige om, at Personerne staa over Materiellet. Om den levende Kraft kunne imidlertid ogsaa Andre end Militære have Begreb, og dette maa tjene til mit Forsvar, naar jeg tager Ordet i en Sag, til hvis Behandling der ellers udfordres saa stor militær Sagkundskab, hvoraf jeg ikke er i Besiddelse. Det er imidlertid ikke blot forsvarligt, men ogsaa be rettiget, at Medlemmerne kunne overveie den fore liggende Sag, fordi den levende Kraft kan opfat tes af Enhver, selv om han ikke er Militær. Jeg skal nu først henvende et Par Ord til det Med lem, der først havde Ordet (Thomsen). Naar han talte om, at han tidligere har kæmpet imod den Sorgløshed, som her fandtes hos Flertallet, indser jeg ikke, hvoraf det ærede Medlem veed, at det var Sorgløshed, og jeg synes i Grunden ogsaa, at det paa en Maade var en meget stærk Bebrei delse, han derved fremsatte. Jeg tror, at man med ligesaa god Grund kunde vende sig til det ærede Medlem og spørge ham, om det ikke var Sorgløshed, at han, naar det dog var aabenbart, at ogsaa Flertallet af dette Thing var villigt til at bringe ikke smaa Offre til Fædrelandets Forsvar, men at det stod i en saa bestemt Modsetning til den daværende Regering, at det ikke kunde betød den disse Midler, vedblev at beklæde en Minister post? Jeg tror, at Folkethinget med lige saa stor Ret kunde kalde dette Sorgløshed, og det var der for aabenbart, at dets Beredvillighed til at gjøre Offre maatte høre op. Dernæst gjorde det ærede Medlem en Bemærkning om Bomuld i Drene, som fandtes hos dette Things Flertal. Ja, det kan gjerne være, at det ærede Medlem har en meget stor Kjendskab til at have Bomuld i Drene. Vi fra vor Side fandt, at den høie daværende Regering havde ikke saa lidt Bomuld i Drene; thi jeg tror nok, man tør sige, at de Røster og Krav, der kom frem i og gif ud fra dette Thing, kun mødte grumme liden Smøbekommen, og det var maaske netop ogsaa, fordi der fandtes Bomuld i den daværende Ministers Dre. — Naar jeg nu